

כיבוש אילת. תמונה מפורסמת זאת צולמה ביום כיבוש אילת. אלכסנדר יולין (שני משמאל) עוזר לפרוש את דגל המדינה, כדי להניפו על התורן בחצר משטרת אוס ראשרש, שבניניה נראים ברקע.

טבילה בים אילת. למרות החורף, היה אלכסנדר יולין החייל העברי הראשון שטבל בים אילת ביום כיבושה. גם ברדתו לים לא שכח לחבוש את כובעו המיוחד בעזרתו הסתיר את קרחתו.

רנע היסטורי. דגל ישראל מונף באילת. יולין עומד משמאל, כשפניו אליו. תמונה זו סנצ'חה את הכיבוש על גבי גלויות שונות.

רוסית עסיסית שסיומה מתחרז עם אילת. הוא היה טיפוס עליו, המנסה להיראות כדון ז'ואן, נודד ממקום למקום, טיפוס משעשע לכל הדעות. רק פרס אחד היה חסר בכל הסיפור היפה של פרשת חייו, היתה זאת העבודה שסאשקה פוליטרוק איננו שלם ברוחו.

בתקופת מלחמת העולם השנייה, נפצע סאשקה בחזית בפינלאנד. כתוצאה מפציעתו לקה בדלקת קרום המוח, (מנינגיטיס), מחלה שאינה משאירה סיכויים רבים להישאר ב"חיים. לאלה הניצלים ממנה, היא מורשישה מחלת עצבים. האנשים שבאו במגע עם סאשקה לא הבחינו בו בכל מום. הוא היה דק קצת שחיצר יותר מדי, אמרו.

(חמשך בעמוד 16)

דרכיו. הוא התגייס לצבא, שירת כקצין תרבות בגדוד של הפלמ"ח, היה בין משחררי עכו ואילת. ידידו האישיים היו יצחק שדה, יגאל אלון ושאר מפקדי הפלמ"ח. הוא הקיף סיד להצטלם עם כולם, חבוק ומאושר. אפילו תמונה בחברת בן-גוריון שמורה עמו.

כל סיפוריו היו נכונים בתכלית. לא נמצא בהם גם צל של ספק, כל מי שהכיר את סאשקה — והוא היה בומנו פופולרי מאד — הכירו כאדם חברתי ובעל מרץ, המתידד עם כל אחד, נדחף לכל החורים, מרבה לדבר ולנאום. רק במקרה אחד הסיפק בנאום קצר. היה זה כאשר הגיע לי אילת עם ראשוני הכובשים. לאחר הגפת דגל ישראל במקום, ניגש סאשקה פוליטרוק, כפי שכינו אותו החיילים, לומר מספר מלים. הוא אמר רק: "תחי אילת!" והוסיף קללה

כל פרשת חייו מיום הולדתו ועד למעצרו. אפשר היה להכתיר את החוברת בשם "על" לות סאשקה הגדול.

★ ★ ★

מרוסיה למספרה ביפו

בסדר הגיוני ובסגנון קריא, העלה אלכסנדר יולין את פרשת חייו, החל בימי ילדותו בעיירה האוקראינית, דרך הצטיינותו כנער בארגון חטיבת קומסומוז בעבודה במכרות, פרסום כעתונאי מוכשר בעתוני הקומסומוז, הצטיינות בצבא האדום במלחמת העולם השנייה, עליה לדרגת סגן ומינוי למושל צבאי באחד ממחוזות צ'כיה — ועד עליתו לארץ.

גם במדינת ישראל הצליח סאשקה בכל

כשבדו ציוד ואמצעי קשר עם המצרים, חזר סאשקה לישראל. הוא חייך אל חוקריו: "עכשיו אני לשירותכם."

קציני המודיעין לא חייכו. האיש שלפ"ניהם לא מצא חן בעיניהם. הם חקרוהו ח"קירה יסודית, מסרוהו למחרת לידי המחלקה הפלילית של משטרת ישראל. שם חזר סאשקה על אותו הסיפור. קציני המשטרה פקחו עיניהם תמהות. הסיפור נראה סנסטי מדי. "האם תהיה מוכן לכתוב את כל מה ש"אמרת ולחתום על זה?" שאלו. סאשקה יר לין לא היסט: "כן", השיב.

כלאו אותו לבדו בחדר סגור, למשך שלו"שה ימים. נתנו לו נייר ועפרון ואמרו לו: "כתוב" סאשקה כתב הכל. אחרי שלושה ימים של כתיבה רצופה, יצאה מתחת ידו חוברת בת 67 עמודים צפופים, הכוללת את

מיוצג משפטי. עד התביעה ס.מ.מ. צבי אהרוני, קצין המשטרה שחקר את יולין, מזהה בפני השופט קנת את הפילם שיוולין הביא עמו ממצרים ושבו מופיעים צילומים של דרכון מצרי.

דיו המתריב. סניגורו של יולין, עורך-דין ברוך גייכמן, מציג בפני בית-המשפט המחוזי את בקבוק דיו הסתר שהמצרים נתנו ליולין, ושיוולין מסר לחוקריו. סאשקה נראה מאחור.